

[Flistrup.]

det skal medføre, at man ikke skal lovgive i de år, der kan hengå. Som hr. Ømann nævnte, er det noget, der har praktisk betydning i et væld af tilfælde, hvor man jo ikke fra skattemyndighedernes side indtager den samme tilbageholdende holdning som skatteministeren, når der er tale om kommanditisternes forhold. Kommanditister behandler man i stor udstrækning ude over landet på den måde, at man nægter dem fradrag ud fra landsskatteretskendelsen, uanset at den nu er under behandling ved domstolene. Men når skattevæsenets holdning er den over for kommanditisterne, så må man logisk sørge for, at der bliver en modsvarende behandling af komplementaren. Det er aldeles utilstedeligt, at et under-skud sådan skal forsvinde fuldstændig ud i den blå luft, som det gør efter den praksis, der er i øjeblikket. Der er ingen konsekvens i skatteministerens holdning, at man bare skal forfølge kommanditisterne og så sige: komplementarerne kan man ikke gøre noget ved, for sagen er under behandling i øjeblikket ved domstolene.

Den anden hovedlinje i indvendingerne, der kom frem, først fra skatteministerens side, var følgende: skatteministeren gør helt rigtigt opmærksom på, at området med kommanditselskaber hidtil i dansk selskabsret og i dansk skatteret stort set har været ulovbestemt, og så siger skatteministeren: hvis man skal optage dette forslag på en halv snes linjer til behandling, så kan det ikke være nok bare at tage det punkt op, så skal man til at kulegrave hele området. Skatteministeren ved jo så udmærket, hvad der vil ske, hvis man skal til at kulegrave hele det område. Så kommer der yderligere til at gå 10, 15, 20, 25 år, hvor uretfærdighederne kan få lov til at blomstre. Derfor kan det ikke være nogen god idé at sige, at fordi man måske vil lave en stor, omfattende lovgivning, så skal man ikke hjælpe de mennesker, der i øjeblikket bliver så uretfærdigt behandlet, som tilfældet er.

Nu er det i og for sig fremskridtspartiets synspunkt, at vi skal bevare dansk rets traditionelle syn på disse ting, at vi stort set ikke skal til at lovgive, men lige på dette enkeltområde har der altså vist sig et behov for lovgivning, fordi der simpelt hen skal gives et direktiv til ligningsmyndighederne.

Det, der i øjeblikket sker, er følgende: når man har et selskab, hvor der måske er 50 kommanditister og en enkelt komplementar, og ligningsmyndighederne i Brøndbyerne, eller hvor det er, man først opdager det, mener, at her er noget, der kan gøres indsigelse mod overensstemmende med landsskatteretskendelsen, ja, så behandler Brøndbyerne sagen for den mand, der bor i Brøndbyerne, og så skriver man 49 breve ud til de kommuner, hvor de andre kommanditister bor, og siger: nu skal I også slås oven i hovedet. Men man skriver ikke brev nr. 50 til den kommune, hvor komplementaren bor, og siger: nu skal komplementaren til gengæld sørge for også at få sine forhold bragt i orden, for dér går det til den anden side med skatteberegningen. Det er denne holdning fra skattemyndighederne, der er så fundamentalt skæv gang efter gang; skattemyndighederne opfatter sig ikke som myndigheder, der skal administrere loven ligeligt i forhold til borgerne, men som nogle, der er parter i en sag. Dér, hvor der kan holes et provenu ind, dér farer man løs, men dér, hvor menneskene er ved at tabe, dér er man ikke nær så ivrige efter at ile folk til hjælp. På baggrund af den holdning vil vi være tjent med simpelt hen at fastsætte ganske klart lovgivningsmæssigt, at ligningsmyndighederne ikke skal kunne slippe uden om at underrette komplementaren. Det er en embedsforbrydelse at optræde på den måde, som ligningsmyndighederne optræder i øjeblikket. Det vil man opnå at få fastslået ved at give en lov af det indhold, som der er tale om her.

Man vil tillige opnå, at myndighederne ikke kan henvise komplementaren til, at han skal bare sørge for at få sine fradrag, for hvis komplementaren sidder i Holstebro, kan han jo ikke vide, hvilket resultat ligningsmyndigheden i Brøndbyerne er kommet til på basis af de afskrivninger, som kommanditisten derude har foretaget. Derfor er det nødvendigt, at ligningsmyndigheden kommer ind. Derfor kan denne lovregel stå alene, og derfor er der behov for den. Ministerens begrundelser for at skyde den ud er i hvert fald ikke saglige indvendinger. Nogle kan ikke lide jøder, og nogle kan ikke lide andre menneskegrupper; måske hører ministeren til et parti, der ikke kan lide komplementarer — men der